

รูปปั้นเทพเจ้า

กาลครั้งหนึ่งมีช่างปั้นหม้อคนหนึ่ง เขาเป็นช่างปั้นหม้อมาตลอดชีวิต ช่างปั้นหม้อธรรมดา ๆ จึงไม่ร่ำรวย ไม่มีชื่อ วันหนึ่งเขาจึงตัดสินใจเลิกปั้นหม้ออันดาบดิน หันมาปั้นรูปเทพเจ้าแทน เขาเพียรพยายามอยู่หลายปี จึงได้รูปปั้นเทพเจ้า ที่งดงามผู้คนต่างรำลือถึงความงดงามของรูปปั้นเทพเจ้า จนได้ยินถึงหูของเจ้าเมือง เมื่อเจ้าเมืองได้ชมความงดงามก็พอใจอย่างยิ่ง จึงซื้อรูปปั้นนั้นด้วยเหรียญทองคำพันเหรียญ ช่างปั้นกลายเป็นคนร่ำรวยขึ้นมาทันที แล้วเจ้าเมืองก็นำรูปปั้นเทพเจ้าไปตั้งไว้ที่ศาลเจ้าแห่งเมือง ชาวบ้านรู้สึกยินดีที่มีรูปปั้นเทพเจ้าอันงดงามมาอยู่ในศาลเจ้าแห่งเมือง ทุกคนที่มาชมเทพเจ้าต่างกล่าวชื่นชมฝีมือช่างปั้นคนนั้น เขาจึงกลายเป็นช่างปั้นที่มีชื่อเสียงเลื่องลือไกล ก็เกิดศรัทธา ความงามของรูปปั้นเทพเจ้า ซึ่งมีใบหน้าเอิบอิ่มด้วยความกรุณานั้นช่างน่าเลื่อมใส จนชาวเมืองที่มาได้เห็นแม้เพียงสักครั้ง ให้มีโชคลาภ มักมาพร้อมกับเครื่องบูชาขางรับมัย ไหว้พระเทพเจ้าได้มากขึ้น ผู้คนที่มาสักการะขอพรเพื่อให้หายทุกข์โศก ยิ่งเวลาผ่านไปชาวเมืองก็รำลือถึงอิทธิฤทธิ์ของรูปปั้นเทพเจ้าที่ไม่ว่าใครขอพรสิ่งใด มักได้สมปรารถนา ทุกคนต่างสรรเสริญเทพเจ้า แต่ตอนนี้ทุกคนลืมช่างปั้นคนนั้นแล้ว ทุกคนกล่าวถึงแต่เทพเจ้าแต่ละวันที่ศาลเจ้า คึกคักคับคั่งไปด้วยผู้ศรัทธา วิศวกระดาชหลากหลาย ชยะ และผู้คนงที่ติดมากับเท้าของผู้คน

แต่เมื่อสิ้นวันศาลเจ้าก็รกร้างไปด้วยเครื่องบูชาอย่างพวงมาลัย ช่อดอกไม้ ที่ศาลเจ้ายังเป็นที่อาศัยของหญิงชราขอทานคนหนึ่ง นางไม่มีบ้าน ไม่มีญาติ ไม่มีงาน ไม่มีอาหารจึงมานั่งขอทานอยู่หน้าศาลเจ้า ยามค่ำคืนก็นอนใต้ชายคาของศาลเจ้า นางก็มีความศรัทธาต่อเทพเจ้างดเช่นคนอื่น ๆ แต่นางก็ไม่มีเงินทองหรือเครื่องบูชาแก่เทพเจ้างดนั้นทุกค่ำคืนนางจึงทำงานเก็บกวาดศาลเจ้าเพื่อเป็นการบูชาแทนนางจะคอยเก็บกวาดเศษดอกไม้แห้งพวงมาลัยรับบิณฑิที่หลดล้วย ปิดกวาดฝุ่นผงที่มากับเท้าของผู้ศรัทธา กว่าศาลเจ้าจะสะอาดเอี่ยมนางต้องทำงานจนเที่ยงคืน เข้าวันใหม่ศาลเจ้าที่สะอาดเอี่ยมน่าศรัทธา เหมือนเนรมิตขึ้นมาใหม่ ก็ดึงดูดผู้คนเข้ามาสักการะ ขอพร ทุกคนเห็นแต่ไม่มีใครนึกถึงช่างปั้นคนนั้นอีก และไม่มีใครนึกถึงหญิงชราขอทานเช่นกัน ตอนกลางวัน หญิงชราขอทานจะนั่งอยู่ข้างประตูผู้คนมองนางว่าเป็นความอัปลักษณ์ประจำศาลเจ้านาน ๆ จะมีเศษเหรียญ ถูกโยนมาให้นางจากใครบางคนทีคิดว่าการให้นั้นเป็นการล้างความอัปโชคเวลาผ่านไป ปีแล้วปีเล่า ที่ศาลเจ้ายังเป็นอยู่เช่นเดิม ผู้คนเข้ามาสักการะรูปปั้นเทพเจ้าอย่างคับคั่งเกลื่อนกลาดไปด้วยเสบดอกไม้ และเครื่องบูชา หญิงชราขอทานผู้มีศรัทธาจะทำการเก็บกวาดจนตึกตื่น เพื่อให้ศาลเจ้าสะอาดเหมือนเนรมิตขึ้นมาใหม่ในเช้าวันถัดไป ผู้คนทั้งเมืองยังศรัทธาและหลงใหลมาบูชาต่อรูปปั้นเทพเจ้าไม่เสื่อมคลาย

แล้ววันหนึ่งหญิงชราขอมานกัหายไปจากศาลเจ้าโดยที่ไม่มีใครสังเกตเห็น เพราะไม่มีใครสนใจไม่มีใครใส่ใจ ไม่มีใครจดจำ หลังจากนั้น ศาลเจ้าก็เต็มไปด้วยเครื่องสักการะกระเบื้องกระกะ เศษดอกไม้แห้งเกรอะกรังกองพะเนินเทินทึก ฝุ่นบน ชั้นหนาเตอะ ไม่มีใครกวาด เพียงลมโชยมาเบาเบาฝุ่นก็ฟุ้งขึ้นตลบอบอวลจนต้องเบือนหน้าหนี รูปปั้นเทพเจ้าก็มีฝุ่นจับจนมองคล้ายมีราเซลอะลอะสกปรก แล้วผู้คนที่ค่อย ๆ เสื่อมศรัทธาลง จนไม่มีใครแวะเวียนมาบูชาอีกเลย ศาลเจ้าแห่งนั้นจึงกลายเป็นที่รกร้างไปด้วยเครื่องมือเขาหลง เวลาผ่านไปอีกไม่กี่ปี ผู้คนต่างก็หลงลืมรูปปั้นเทพเจ้า